

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.lavanguardia.com/libros/20120201/54246597616/mapa-de-lectura-de-paul-auster.html>
<https://www.facebook.com/auster.paul>

Biblioteca
Sant **B**artomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30
Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30
Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:
27/02/2014

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes
Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Paul Auster *Bogeries de Brooklyn*

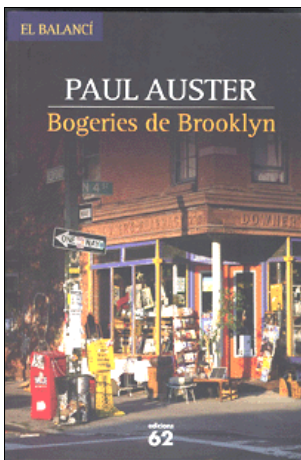
Paul Auster va néixer l'any 1947 a Newark, Nova Jersey, en una família jueva de classe mitja d'ascendència polonesa. Estudià a la Universitat de Columbia, on es llicencià en Literatura. Després d'un breu període treballant en un petrolier, va viure 4 anys a París, on treballà com a traductor. L'any 1974 torna als Estats Units i arrenca la seva carrera com a escriptor a les revistes New York Review of Books i Harper's Saturday Review, escrivint poesia i assajos. Instal·lat a Brooklyn des de llavors, l'any 1987 publica el llibre de contes *La trilogia de Nova York* (Ciutat de vidre, Fantasmes i La habitació tancada), pel qual rep el reconeixement absolut de la crítica literària.

L'obra d'Auster rep influències d'autors com Tom Wolfe, Raymond Chandler, Dashiell Hammett o Samuel Beckett. Combina temes propers a la filosofia i l'existencialisme amb trames, a vegades, properes al realisme màgic; ficció original que barreja realisme i fantasia, allò normal amb allò increïble, i, com a base, escenes quotidianes en clau d'atzar. Molts dels seus relats es contextualitzen en moments punta de la història americana. Resultat, èxits com *El país de las últimas cosas* (1987), *El Palau de la lluna* (1989), *Leviatan* (1993) o *Mr. Vertigo* (1994). El seu estil és aparentment senzill, però amaga una complexa arquitectura narrativa i poètica, històries en la història, i nombroses digressions. La seva narració progressiva porta a descobertes inesperades i fascinants.

A més a més, Auster ha escrit guions de cine, com *Smoke* i la seva continuació, *Blue in the Face* (1995), *Lulu on the bridge* (1998), i *La vida interior de Martin Frost* (2007), i ha adaptat d'altres; també té obres autobiogràfiques, com *La invenció de la solitud* (1982), i un llibre de poemes i assajos, *Cimientos o Pista de despegue* (1990).

Paul Auster va ser nomenat l'any 1992 "Caballero de la Orden de las Artes y las Letras de Francia", i guardonat, entre d'altres, amb el Premi Médicis l'any 1993 per *Leviatán*, i el Príncep d'Astúries de les Lletres 2006. Auster està considerat un dels grans autors nord-americans contemporanis.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Una tarda de la tardor de 1923, havent Kafka sortit a fer el passeig que solia per un parc de Berlín -ciutat en què va residir uns quants mesos entre aquest any i 1924, data de la seva mort, en companyia de la seva última amant, Dora Diamant-, el narrador de *Praga* va trobar una nena que plorava desconsoladament. Kafka va preguntar-li a la nena per què plorava, i aquesta li va dir que havia perdut la nina que tenia. En un cop de geni dels que sempre el van caracteritzar, Kafka va dir immediatament, sense pensar-s'ho dues vegades: "No l'has perduda. La teva nina se n'ha anat un temps de viatge". "Com ho saps?", va preguntar la nena. I Kafka va respondre: "Perquè m'ha escrit una carta". La nena

va voler veure-la, però l'escriptor li va dir que no la portava a sobre, que la tenia a casa, però que si podien veure's l'endemà, la hi ensenyaria. La nena va quedar igual de desconsolada, però menys, davant aquesta resposta, i va esperar que arribessin Kafka i l'endemà. L'escriptor va tornar a casa i es va afanyar a escriure una carta en què la nina explicava que estava lleugerament cansada de viure a Berlín, i que havia decidit de fer un viatge fins al Nord d'Itàlia (molt en la línia ja secular del viatge al Meridià que va cantar, amb gran fama, el "Cant de Mignon" contingut a *Wilhelm Meister*, de Goethe). Va portar aquesta carta a la nena, i aquesta es va consolar una mica més, sense estalviar-se de preguntar si per un cas hi hauria més cartes de la nina, o què. Kafka li va assegurar que n'hi hauria més, perquè així li ho semblava, i que tot era qüestió d'esperar. L'endemà, com el lector ja deu haver endevinat, el narrador es va presentar amb una segona carta, i els dies següents amb la tercera, la quarta... fins a una llarga quinzena de cartes, posades en mans de la nena del parc, durant tres setmanes, puntualment gairebé cada dia. Kafka sabia que es moria, i no podia allargar massa aquell joc, font de confort molt seriós de l'abans desconsolada criatura; de manera que, cap al final de la seva estada a Berlín, trobant-se de fet molt malalt, va escriure una darra carta en què la nina explicava que, tot viatjant, havia conegut un jove de bon caràcter, ben plantat, i que pensava quedar-se a viure amb ell, de manera que era improbable que, de moment, tornés a la metròpolis. La nena, que mentrestant havia trobat un raonable confort per al seu desassossec, va conformar-se. La nina va quedar oblidada, la nena va quedar finalment distreta, i Kafka no sabem com va quedar, però podem imaginar-nos-ho: era un gran home, una persona que només acaba d'ensenyar la seva categoria moral, amb totes les cartes enlaire, en la seva correspondència; menys en la seva obra narrativa, per decòrum. El manuscrit en qüestió, com és lògic de suposar, mai no s'ha trobat.

L'anècdota, que ja comença a ser coneguda de tothom gràcies a la divulgació que va fer-ne la mateixa Dora Diamant ara fa uns quants anys, no deixa de ser, per lleugerament cursi que sigui, enormement commovedora: ¿què se li havia perdut a Kafka en aquell parc de Berlín una tarda freda de tardor? ¿per què es va aturar a consolar una criatura? ¿com se li va acudir d'engiponar la història, si ni tan sols sabia si es quedaria gaire temps en aquella ciutat, destí somiat durant decennis, somni per fi realitzat en les pitjors condicions -a causa de la brutal inflació de 1923-24- que ens puguem afigurar? La cosa només s'entén des de l'òptica d'una gran, immensa generositat.

Com que l'anècdota és explicada a les pàgines 159 i següents del llibre que volíem ressenyar avui, *Bogeries de Brooklyn*, de Paul Auster, direm que aquesta deu ser la gran virtut d'un novel·lista gran: la cordialitat vers els lectors, la generositat, l'entrega; eclipsar-se un mateix (o velar-se del tot) en favor de la lliçó que els esdeveniments de la vida ofereixen ells mateixos. És un ingredient present en totes i cada una de les pàgines d'aquesta novel·la de l'autor d'*El palau de la lluna*, una obreta mestra com gairebé totes les que Paul Auster ha donat a la premsa i als lectors. Darrere d'una història quasi inversemblant d'una nena silenciosa que arriba a les mans del seu oncle-avi a Nova York perquè en tingui cura, darrere la història de l'amistat entre aquest oncle i un dependent en una llibreria de vell de Brooklyn que resulta ser el seu nebot (el germà de la mare de la nena) i darrere de més històries que no explicarem per no espatllar l'àvida lectura dels encuriosits, Auster escampa a balquena dosis immenses d'aquella humanitat que els novel·listes en llengua anglesa han après, especialment, de Dickens i Cervantes.

I així l'anècdota que presenta l'enorme humanitat de Kafka -un autor que no s'acaba d'entendre que sigui alineat amb les coses sinistres, llevat que la vida més senzilla ho sigui inevitablement-, s'agermana amb la no menys gran magnanimitat del novel·lista nord-americà Paul Auster. N'hi ha prou en passar les pàgines havent trobat en totes elles un senyal d'aquesta llarguesa moral, per entendre que aquest, encara que sembli anecdòtic, és un altre llibre gran del nostre autor d'avui.

JORDI LLOVET

16 MAR 2006

El País